

Venlighed til jul

»De kan spise min frokost,« sagde hun.

Diana Evelyn Nielson

(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i Japan.

Akari hjalp sin lillesøster Miori med at sætte deres krybbespil frem. Hun elskede at gøre sig klar til jul.

Figuren af Jesusbarnet strakte sine arme op fra krybben og havde et smil på læberne. Akari smilede også. Det fik hende til at tænke over, hvor meget Jesus elskede hende. Mange mennesker i Japan fejrede ikke Jesu Kristi fødsel, ligesom Akaris familie gjorde. Men de gav stadig gaver og tilbragte tid sammen med deres familie ved juletid.

Fars telefon ringede. Han tog den og talte et øjeblik. »Tak for påmindelsen,« sagde han. »Vi ses 1. juledag.« Han lagde telefonen fra sig.

»Skal du deltage i tjenesteprojektet?« spurgte Akari.

»Det skal jeg,« sagde far. »Jeg tager til Tokyo for at hjælpe med at give mad til hjemløse mennesker. Nogle mennesker i vores menighed hjælper til hvert år.«

»Må jeg komme med den her gang?« spurgte Akari.

»Ja da!« sagde far. »Miori kan også komme med.«

1. juledag stod Akaris familie tidligt op for at åbne gaver. Akari elskede sin gave! Hun glædede sig til at lege med den senere.

Mor lavede en madpakke til alle og gav dem et farvelknus. Så steg Akari, far og Miori på toget.

Da toget ankom til Tokyo, førte far Akari og Miori hen til en park med mange telte og mennesker.

»Det er dem, vi er her for at tjene,« sagde far. »De har ikke meget, og det vil være en velsignelse for dem at få mad til jul.«

En gruppe mennesker satte boller, skåle med nudler og desserter frem på nogle borde. Akari så også nogle børn på hendes alder hjælpe.

»Er alle disse mennesker fra vores kirke?« spurgte Akari sin far.

»Ikke allesammen,« sagde far. »Er det ikke fantastisk, hvor mange mennesker der ønsker at hjælpe?«

Akari, Miori og far kom mad i kasser. Derefter var de med til at give kasserne til de personer, der stod i kø. »Glædelig jul,« sagde Akari til hver person.

Snart var alle kasser væk. Men der var stadig folk i køen, der ventede på mad!

Far rynkede panden. »Jeg tror ikke, at der er nok.« Han vendte sig mod de personer, der ventede. »Jeg er virkelig ked af det. Vi har ikke mere mad.«

Akari ønskede ikke, at disse mennesker skulle gå hjem uden mad. Var der noget, hun kunne gøre?

»De kan få min frokost,« sagde hun.

»God idé!« sagde far. »Lad os allesammen give vores frokost væk.« De andre hjælpere nikkede. De tog den mad ud, de selv skulle have spist til frokost. Alle folk i køen fik noget mad!

Akari var lidt sulten, men det var okay. Folk i parken havde mere brug for maden, end hun havde.

»Jeg er stolt af dig,« sagde far på togturen hjem. »Det var pænt af dig at dele din mad med andre.«

»Det er det, Jesus ville have gjort,« sagde Akari.

Akari følte sig varm og glad indeni resten af dagen. Og ikke kun fordi det var jul! Hun var glad for, at hun kunne dele Frelserens kærlighed. ●

Hvad gjorde Akari for at være ligesom Jesus?

ILLUSTRATION: AMANDA YOSHIDA